

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 239.572 van 26 oktober 2017
in de zaak A. 221.097/VII-39.874.**

In zake : de NV IMMO BLARENBERG
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Johan Voet
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Blarenberglaan 4, bus 302
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de LEIDEND AMBTENAAR VAN
 HET AGENTSCHAP WEGEN EN VERKEER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sven Vernaillen
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 december 2016, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb/A/1617/0251 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 8 november 2016 in de zaak 1415/0148/SA/5/0128.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 18 januari 2017 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur An Van Den Broeck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 september 2017.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Albert, die loco advocaat Johan Voet verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annelies Geerts, die loco advocaat Sven Vernaillen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van Den Broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De deputatie van de provincieraad van Antwerpen (hierna: deputatie) verleent op 9 oktober 2014 aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning voor het plaatsen van publiciteit.

3.2. Het bestreden arrest vernietigt op vordering van de leidend ambtenaar van het Agentschap Wegen en Verkeer (hierna: leidend ambtenaar) de vergunningsbeslissing van 9 oktober 2014.

IV. Onderzoek van de ontvankelijkheid van het cassatieberoep

4. De verzoekende partij voert twee middelen aan.

Het eerste middel gaat terug op de gegrondverklaring door de RvVb van het eerste middel van de leidend ambtenaar.

Het tweede middel gaat terug op de gegrondverklaring door de RvVb van het tweede middel van de leidend ambtenaar.

Elk door de RvVb gegrondverklaard middel van de leidend ambtenaar vormt een zelfstandig vernietigingsmotief van het bestreden arrest.

5. Het cassatieberoep waarin een cassatiemiddel wordt aangevoerd dat één van de zelfstandige vernietigingsmotieven van het bestreden arrest tevergeefs bekritiseert, kan in principe niet tot cassatie leiden van het bestreden vernietigingsarrest, ook al was het cassatiemiddel dat een ander zelfstandig vernietigingsmotief van het bestreden arrest bekritiseert gegrond.

6. Het gezag van gewijsde van het bestreden vernietigingsarrest strekt zich uit tot de onverbrekkelijk met het dictum verbonden motieven die uitspraak doen over de tijdens het rechtsgeding voor de RvVb betwiste rechtspunten waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren. Het gezag van gewijsde steunt op de noodzakelijkheid te beletten dat eenzelfde betwisting altijd zou blijven duren. Dit gezag brengt onder meer met zich dat de in het geding betrokken partijen een door de RvVb genomen bindende beslissing achteraf niet meer in vraag mogen stellen.

Dat gezag van gewijsde strekt zich derhalve uit tot elk zelfstandig vernietigingsmotief van het bestreden arrest.

De deputatie aan wie met het bestreden arrest het bevel is gegeven om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij, mag zodoende bij het nemen van een nieuwe beslissing de te dezen bekritiseerde vernietigingsmotieven dan ook niet meer in vraag stellen. De deputatie dient, anders gezegd, deze met gezag van gewijsde beklede vernietigingsmotieven te eerbiedigen. De verzoekende partij kan, bij het aanvechten voor de RvVb van deze nieuwe beslissing van de deputatie, de in het bestreden arrest door de partijen betwiste en door de RvVb beslechte rechtspunten, evenmin als de RvVb zelf, ook niet meer in vraag stellen.

7. Het cassatieberoep is ontvankelijk.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de verzoekende partij

8. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 149 van de Grondwet en artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM):

“DOORDAT het bestreden arrest het besluit van de Deputatie van de provincie Antwerpen van 9 oktober 2014 vernietigt, waarbij het beroep ingesteld door verzoeker in cassatie tegen het besluit van 18 juli 2014 van het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Mechelen, waarbij de vergunning tot het plaatsen van publiciteit wordt geweigerd, op een terrein gelegen te Blarenberglaan 4, afdeling 2, sectie A, nr. 44B, voorwaardelijk werd ingewilligd;

EN DOORDAT het bestreden arrest uitgebreid antwoordt op de middelen aangedragen door de Leidend Ambtenaar van het Agentschap Wegen en Verkeer, doch geen afdoende antwoord biedt op de weerlegging van die middelen door de NV Immo Blarenberg;

EN DOORDAT de Raad voor Vergunningsbetwistingen het eerste middel gegrond acht, zonder te antwoorden op de exceptie van onwettigheid opgeworpen door de NV Immo Blarenberg;

TERWIJL de NV Immo Blarenberg in haar schriftelijke uiteenzetting een exceptie van onwettigheid opwerpt m.b.t. de wettigheid van het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer”.

Beoordeling

9. Het middel gaat terug op de gegrondverklaring door de RvVb van het eerste middel van de leidend ambtenaar waarin de schending werd aangevoerd van “artikel 4.3.3 VCRO, het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken en [...] het motiveringsbeginsel”.

10. Uit de gegevens waarop de Raad van State acht mag slaan blijkt dat de verzoekende partij “ondergeschikt, voor zover het advies [van 6 juni 2014 van het Agentschap Wegen en Verkeer] als een bindend advies beschouwd zou moeten worden”, de onwettigheid van het advies heeft aangevoerd omdat het “onbegrijpelijk is dat AWV niet aanvaardt dat het LED-scherm een uithangbord is, gelet dit ook als dusdanig werd aangevraagd en voldoet aan alle criteria om als ‘uithangbord’ in de zin van artikel 6 van het K.B. van 14 december 1959 beschouwd te worden” en de “deputatie [...] net als de PSA in haar voorbereidend verslag, deze stelling [heeft] bijgetreden en geoordeeld dat het advies van AWV op dit punt foutief is en berust op een foutieve toepassing en lezing van het K.B. van 14 december 1959”.

11. Het bestreden arrest overweegt:

“Terecht merkt [de NV Immo Blarenberg] op dat artikel 7.5.9. VCRO, volgens hetwelk een advies bindend is in zoverre het negatief is of voorwaarden oplegt, een tijdelijke (overgangs)regeling is die afliep op 31 december 2013.

Evenwel moet worden opgemerkt dat, indien uit een verplicht ingewonnen advies blijkt dat het aangevraagde strijdig is met een direct werkende norm binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, aan de verwerende partij als vergunningverlenende overheid geen beoordelingsbevoegdheid meer

toekomt om zelf de strijdigheid met de direct werkende norm uit het advies te toetsen (RvS nr. 229.024 van 4 november 2014). In tegenstelling tot wat de [NV Immo Blarenberg] voorhoudt, is het verplicht in te winnen advies derhalve bindend krachtens artikel 4.3.3. VCRO, namelijk in zoverre het advies verwijst naar de strijdigheid met een direct werkende norm.

In haar ongunstig advies van 6 juni 2014 verwijst de [leidend ambtenaar] naar de strijdigheid met het KB van 14 december 1959 waarbij regels worden gesteld op het aanplakken en reclame maken:

‘[...]

De aanvraag heeft betrekking op de plaatsing van groot LED scherm (6 x 3,4 meter) op de gevel van een bedrijfsgebouw gevestigd langs de E19, bestemd voor variabele tekst. Dit bord is volgens de inplanting gericht naar de autosnelweg.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de E19 een beschermd statuut heeft in het kader de specifieke, bindende voorschriften die gelden op het vlak van reclame langs bepaalde wegen (KB 14 december 1959 waarbij regels worden gesteld op het aanplakken en reclame maken). Uit de intenties van de aanvrager blijkt niet dat het LED scherm louter als zog, ‘uithangbord’ en zou dus ook als reclamebord kunnen aangewend worden. Alleen al om deze reden zou een de publiciteitsinrichting dan ook niet in aanmerking komen voor een vergunning.

Zelfs indien het gebruik van het scherm strikt herleid zou worden tot een zog. ‘uithangbord’ (uitsluitend bedoeld tot individualisering van het bedrijf gevestigd op die locatie), is de aanvraag onverenigbaar met deze reglementering.

Uit het ontbreken van concrete specificaties voor uithangborden in het KB van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, kan bovendien niet worden afgeleid dat er hierbij geen restricties zouden gelden. Dit blijkt immers ontegensprekelijk uit het ‘Verslag aan de Koning’ betreffende dit KB waarin ook wordt benadrukt dat ‘niet uit het oog mag worden verloren dat de grootte van het uithangbord in de regel bepaalde afmetingen niet overschrijdt, zodat aldus het goed uitzicht van de gebouwen en van hun omgeving niet wordt gestoord’ (B.S., 4 januari 1960).

Rekening houdend onder meer de al te grote afmetingen van het scherm, de plaatsing van de constructie op de gevel, de oriëntering naar de autosnelweg en de bovenmatige helderheid en lichtsterkte van het scherm, heeft de aanvraag betrekking op een verboden publiciteitsmiddel.

[...]

Het KB van 14 december 1959 bepaalt o.a. dat het in principe verboden is om enige vorm van publiciteit aan te brengen die herkenbaar is vanaf toeristische verkeerswegen (artikel 1). Artikel 2 bepaalt een uitzondering op dit verbod, onder strikte voorwaarden die in detail worden bepaald.

Deze normen volstaan op zichzelf om toepasbaar te zijn, zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, zodat de ingeroepen bepalingen van het KB van 14 december 1959 te beschouwen zijn als ‘direct werkende normen’ in de zin van artikel 4.3.3 VCRO.

De [NV Immo Blarenberg] betwist op zich niet dat de bepalingen van het KB van 14 december 1959 ‘direct werkende normen’ zijn in de zin van artikel 4.3.3. VCRO.

In zover de verwerende partij in de bestreden beslissing de aanvraag zelf toetst aan de bepalingen van het KB van 14 december 1959 als direct werkende norm en, in tegenstelling tot het ongunstig advies van 6 juni 2014 van [de leidend ambtenaar], tot het besluit komt dat de aanvraag niet strijdig is met de bepalingen van voornoemd KB, miskent zij de bindende kracht van het ongunstig advies van [de leidend ambtenaar] in zoverre het advies verwijst naar de strijdigheid met een direct werkende norm.

Maar er is meer. Uit de bepaling van artikel 4.3.3. eerste lid VCRO volgt ‘dat een vergunning principieel wordt geweigerd als uit de ingewonnen adviezen of uit het aanvraagdossier blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere sectoren dan de ruimtelijke ordening’ en dat ‘[e]en principiële weigering [...] in gemotiveerde gevallen echter [kan] worden vermeden indien in de vergunning voorwaarden kunnen worden opgenomen die strekken tot een adequate afstemming van het aangevraagde op de sectorale vereisten’ (Memorie van toelichting, Parl.St. VI.Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 129).

In de bestreden beslissing worden volgende voorwaarden opgelegd:

‘[...]

- Op het scherm mogen uitsluitend de namen van de ondernemingen die in het gebouw gevestigd zijn, geprojecteerd worden.
- Het scherm mag niet gebruikt worden voor het direct of indirect promoten van de goederen, diensten of het imago van een onderneming, organisatie of persoon die een commerciële, industriële of ambachtelijke activiteit of een gereguleerd beroep uitoefent.
- Een ruimte van ten minste 50cm breedte dient over te blijven tussen de randen van het LED-scherm of de omlijsting ervan, en de grenzen van de vensters, van de deuren en van het vlak van de gevel, waarop het scherm wordt aangebracht.

[...]’

Luidens artikel 4.3.3. VCRO kunnen de opgelegde voorwaarden slechts betrekking hebben op een adequate afstemming van het aangevraagde op de sectorale vereisten, hetgeen naar het oordeel van de Raad niet het geval is. De voorwaarden zijn er immers niet op gericht om tegemoet te komen aan het ongunstig advies van [de leidend ambtenaar] en de aanvraag in overeenstemming te brengen met de voorwaarden van het KB van 14 december 1959 onder meer wat betreft de afmetingen, de plaatsing op de gevel, de oriëntering naar de snelweg en de bovenmatige helderheid en lichtsterkte. Met de [leidend ambtenaar] kan vastgesteld dat de verwerende partij met de geformuleerde voorwaarden veeleer van oordeel is dat de aanvraag beschouwd kan worden als een uithangbord zodat het publiciteitsverbod uit het KB van 14 december 1959 niet van toepassing is, wat naar het oordeel van de Raad neerkomt op een eigen beoordeling door de verwerende partij van de strijdigheid met de direct werkende norm, waartoe zij niet bevoegd was gelet op het ongunstig advies van [de leidend ambtenaar] dat bindend is in zoverre het de

aanvraag kwalificeert als een verboden publiciteitsmiddel in strijd met het KB van 14 december 1959.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar als uitdrukkelijke voorwaarde opgelegd dat op het scherm enkel de namen van de ondernemingen die in het gebouw gevestigd zijn mogen worden geprojecteerd, maar deze voorwaarde volstaat in de ogen van de Raad niet om de naleving van de ingeroepen direct werkende normen te garanderen. De [leidend ambtenaar] heeft in [zijn] ongunstig advies immers gesteld dat, zelfs indien het LED-scherm uitsluitend bedoeld is tot individualisering van het bedrijf gevestigd op die locatie, de aanvraag nog steeds onverenigbaar is met het KB van 14 december 1959, rekening houdende met de al te grote afmetingen, de plaatsing in de zijgevel en oriëntatie op de E19 en de bovenmatige helderheid en lichtsterkte”.

12. Gelet de vaststelling dat het door de RvVb aangehaalde ongunstig advies van het Agentschap Wegen en Verkeer steunt op de kwalificatie van het LED-scherm enerzijds als een reclamebord en anderzijds als een uithangbord, en de grief van de verzoekende partij louter verband houdt met de kwalificatie als uithangbord, kan het middel niet tot cassatie leiden.

Het middel wordt verworpen.

Tweede middel

Standpunt van de verzoekende partij

13. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, artikel 6 EVRM en “de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur” ... “doordat het bestreden arrest stelt dat de deputatie van de provincie Antwerpen het aspect verkeersveiligheid onbesproken laat”.

[...]

“Terwijl de deputatie van de provincie Antwerpen zeer uitgebreid ingaat op het aspect verkeersveiligheid in haar besluit van 9 oktober 2014 waarbij de vergunning tot het plaatsen van publiciteit op een terrein gelegen te Blarenberglaan 4, afdeling 2, sectie A, nr. 44B, voorwaardelijk werd ingewilligd”.

Zij licht in een eerste middelonderdeel toe dat het bestreden arrest enerzijds stelt dat de deputatie de verkeersveiligheid onbesproken laat en anderzijds “6 paragrafen [citeert] waarbij de deputatie de impact van het aangevraagde op de verkeersveiligheid afweegt”.

In een tweede middelonderdeel stelt de verzoekende partij, voor zover “de jurisdictionele motiveringsplicht niet zou geschonden zijn door de [RvVb]”, dat de RvVb het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur miskent. Zij stelt dat de RvVb “[d]e feitelijke juistheid van deze gegevens [wat betreft de verkeersveiligheid] of de concrete gevolgtrekking die de deputatie [...] hieraan verbindt [...] niet betwist” zodat de bestreden vergunningsbeslissing niet “kennelijk onredelijk of onzorgvuldig” werd genomen.

Beoordeling

14. Het middel gaat terug op de grondverklaring door de RvVb van het tweede middel van de leidend ambtenaar.

De grondverklaring steunt op volgende overwegingen:

“De [leidend ambtenaar] merkt op dat het tot haar bevoegdheid behoort om ten allen tijde het veilig en vlot verkeer te waarborgen en dat verkeersveiligheid een doelstelling en zorgplicht van haar beleidsveld is. In het ongunstig advies van 6 juni 2014 stelt de [leidend ambtenaar]:

‘Tenslotte stuit de aanvraag ook op fundamentele bezwaren vanuit mobiliteitsoogpunt. Door de kracht en de helderheid van de lichtbron en de dynamiek van de publiciteit zal het scherm (inzonderheid doch niet uitsluitend bij duisternis) immers dermate de aandacht trekken van de weggebruikers dat deze toestand onmiskenbaar een gevaar oplevert voor de verkeersveiligheid.

Gezien uit diverse internationale wetenschappelijke studies blijkt dat vrij programmeerbare verlichte borden het risico op ongevallen verhogen, zoals in de omgeving van kruispunten, bochten, cruciale beslissingspunten, en andere complexe wegomgevingen waar verschillende weggebruikers met elkaar dienen te interageren, dienen deze borden geweerd te worden. De locatie waarop de aanvraag betrekking heeft, is gelegen nabij een autosnelweg.

Om al deze redenen (verboden publiciteitsmiddel in het kader van de reglementering aanplakken en reclame maken, strijdigheid met de Milieuvoorwaarden tot beheersing van lichthinder en bezwaren vanuit de verplichting om een veilig en vlot verkeer te verzekeren) beoordeelt de wegbeheerder deze stedenbouwkundige vergunningsaanvraag derhalve ongunstig.'

Over het aspect verkeersveiligheid wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

'Het LED-scherf zal de verkeersveiligheid, meer bepaald de verkeersveiligheid van de weggebruikers ter hoogte van de aanvraag niet in het gedrang brengen, zoals hieronder zal worden beargumenteerd.

Er worden voldoende maatregelen getroffen om ervoor te zorgen dat het LED-scherf geen verblindend of overbelichtend effect zal hebben. De verlichting van het LED-scherf gebeurt via de zijkant of achter het scherf, wat zorgt voor een gelijkmatige verlichting van het scherf, zonder bovenmatige helderheid/lichtsterkte. De LED-lampen kunnen ook uitgeschakeld/lokaal gedimd worden op basis van de inhoud die erop verschijnt. Het LED-scherf is uitgerust met een DIM-sturing, die automatisch geregeld word in functie van het omgevingslicht.

In de nabijheid van de aanvraag bevinden zich geen verkeerslichten. Er is voor de automobilisten in de omgeving geen aanleiding tot verwarring tussen het LED-scherf en verkeerslichten. De vormgeving van het LED-scherf is ook niet van die aard dat er een verkeersbord wordt voorgesteld of nagebootst. Het LED-scherf zal bij weggebruikers geen aanleiding geven tot verwarring.

Het LED-scherf is gericht naar de autosnelweg en zal zich hoofdzakelijk richten op de automobilisten op de autosnelweg.

De afstand tussen het LED-scherf en de autosnelweg zal ruim 85m meter zal bedragen. Gelet op deze afstand en gelet op de bovenstaande maatregelen kan er van overbelichting/verblindings geen sprake zijn.

Automobilisten op een snelweg rijden doorgaans voorbij aan de wettelijke snelheid en zullen het uithangbord slechts gedurende een korte periode het traject ter hoogte van de aanvraag waarnemen. Het LED-scherf zal hooguit functioneren als herkenningspunt/identificatiemiddel. Bovendien geeft de beroeper aan dat het niet de bedoeling is dat het LED-scherf zeer frequent verschillende bedrijfsnamen zal projecteren. Voor automobilisten op de E19 is er in die zin sprake van een bijna stilstaand beeld wanneer zij voorbijrijden. Gelet op hun korte verblijfsperiode op het traject ter hoogte van de aanvraag zullen zij doorgaans één bedrijfsnaam kunnen opmerken.'

Er wordt niet betwist dat het aangevraagde LED-scherf zichtbaar zal zijn voor bestuurders op de E19. Zowel de [leidend ambtenaar], in haar ongunstig advies, als de verwerende partij, in de beschrijving van de aanvraag en de motivering van de verkeersveiligheid, komen tot deze vaststelling. De [NV Immo Blarenberg] beschouwt de zichtbaarheid vanaf de E19 zelfs als een troef voor het kantoorgebouw, en voerde in die zin publiciteit voor het project.

De Raad oordeelt dat de motivering in de bestreden beslissing in redelijkheid niet kan aangemerkt worden als afdoende en zorgvuldig. De [leidend ambtenaar] heeft de aanvraag immers ongunstig geadviseerd, gelet op het feit dat de kracht en de helderheid van de lichtbron en de dynamiek van de geprojecteerde boodschappen dermate de aandacht trekken van de weggebruikers dat deze toestand onmiskenbaar een gevaar oplevert voor de verkeersveiligheid. Bovendien wordt er in het ongunstig advies van [de leidend ambtenaar] op gewezen dat vrij programmeerbare verlichte borden het risico op ongevallen verhogen onder meer op complexe, wegomgevingen waar verschillende weggebruikers met elkaar dienen te interageren, zoals een autosnelweg.

Wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing het gegeven dat het aangevraagde LED-scherm dermate de aandacht zal trekken van de weggebruikers dat dit een gevaar oplevert voor de verkeersveiligheid, onbesproken laat en stelt dat er voldoende maatregelen worden getroffen om verblinding of overbelichting tegen te gaan, oordeelt de Raad dat een dergelijke motivering allerminst kan volstaan. Zelfs indien er geen sprake is van verblinding of overbelichting, blijkt hieruit nog niet waarom de verwerende partij meent te kunnen voorbij gaan aan de kritiek dat het aangevraagde LED-scherm dermate de aandacht zal trekken van de weggebruikers dat dit een gevaar oplevert voor de verkeersveiligheid.

Gelet op het negatief advies van [de leidend ambtenaar] diende de verwerende partij de bestreden beslissing des te zorgvuldiger te motiveren. De in de bestreden beslissing gehanteerde motieven kunnen in redelijkheid niet volstaan om voorbij te gaan aan het advies van de [leidend ambtenaar] en de bezwaren vanuit de optiek van de verkeersveiligheid.

Het middel is gegrond”.

15. In zoverre in het eerste middelonderdeel wordt gesteld dat de RvVb de gegrondverklaring van het tweede middel van de leidend ambtenaar steunt op het oordeel dat de deputatie in de bestreden vergunningsbeslissing “op onzorgvuldige wijze het verkeersveiligheidsaspect motiveert, nu zij dit geheel onbesproken laat”, mist het feitelijke grondslag.

16. Er bestaat een tegenstrijdigheid in de motivering als bedoeld in artikel 149 van de Grondwet wanneer er een tegenstrijdigheid bestaat tussen de redenen van de beslissing onderling of tussen de redenen en het dictum.

17. Er is geen tegenstrijdigheid in de redengeving van de RvVb voor de gegrondverklaring van het tweede middel van de leidend ambtenaar door enerzijds de overwegingen in de bestreden vergunningsbeslissing met betrekking

tot het veiligheidsaspect te citeren en anderzijds te oordelen dat “een dergelijke motivering allerminst kan volstaan” omdat de vergunningsbeslissing het eveneens aangehaalde bindend advies van het Agentschap Wegen en Verkeer “onbesproken laat en stelt dat er voldoende maatregelen worden getroffen om verblinding of overbelichting tegen te gaan”.

Het eerste middelonderdeel wordt verworpen.

18. De RvVb overweegt voorafgaand aan de beoordeling van het tweede middel van de leidend ambtenaar:

“De Raad mag zijn beoordeling van de wenselijkheid van de aanvraag in het licht van de doelstellingen of zorgplichten die gehanteerd worden binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, niet in de plaats van die van de bevoegde overheid stellen. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht is de Raad enkel bevoegd om na te gaan of het vergunningverlenende bestuursorgaan de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of het van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen”.

19. Het tweede middelonderdeel dat in de toelichting stelt dat de bestreden vergunningsbeslissing “een uitgebreide motivering [...] wat betreft de verkeersveiligheid” bevat die “gestaafd [wordt aan de hand van objectieve feitelijke elementen] waarvan “[d]e feitelijke juistheid [...] of de concrete gevolgtrekking” door de deputatie “niet [wordt] betwist door de [RvVb]” en besluit dat de RvVb bijgevolg “een ruimere interpretatie aan de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur [verbindt] dan haar beperkte toetsingsbevoegdheid toelaat”, is dermate onnauwkeurig of onvolledig dat niet kan worden onderscheiden waarin de aangevoerde onwettigheid zou bestaan.

Het tweede middelonderdeel is onontvankelijk.

Het tweede middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventwintig oktober tweeduizend zeventien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,
Pierre Lefranc,
Peter Sourbron,

bijgestaan door

Bart Tettelin,

kamervoorzitter,
staatsraad,
staatsraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys